

האגודה למלחמה בבאגט

רגע לפני חג החירות, מה נענה למאבטח בכניסה לבית החולים שישאל אם "יש עליכם לאפה?" ומתי תקום כאן סוף־סוף מפלגה נשית שתנהל את המדינה כמו שצריך, ובמקום לצאת למלחמה מקסימום תעשה ברוגז?

דתיות, חרדיות, ערביות ויהודיות. הן מגיעות מכל תחומי העיסוק ונאבקות למען זכויות נשים, שוויון, ייצוג ומלחמה חסרת פשרות באלימות נגד נשים.

בניגוד לגברים הכוחניים, נשים לא יוצאות בכל הזדמנות למלחמה, מקסימום עושות ברוגז. גם אם הן כבר יחליטו לצאת למלחמה, ייקח להן שעותיים להתארגן ועד אז האויב כבר יתיימש מלעמוד ולחכות על יד הדלת, יישבר ויוותר על כל העניין, ואני מזכיר לכם שבזכות מחאת הנשים־האימהות יצאנו מלבנון.

נכון שעם גולדה מאיר זה לא כל כך עבר לנו טוב, אבל מאז עברו הרבה שנים והיום יש את ג'ורג'ה מלוני באיטליה, קתרין יקובסדוטר באיסלנד, סאנה מרין בפנילנד, מרה פרי־דריקסן בדנמרק, ג'סינדה ארדרן בניו זילנד, צאי יינג'ון נשיאת טייוואן וסאהלה־וורק זוודה נשיאת אתיופיה. עד לא מזמן אנגלה מרקל ניהלה ביד רמה את גרמניה ואירופה, ובזמנה הפנוי גם הלכה לסופר כאחת האדס, ובארה"ב סגנית הנשיא קמאלה האריס היא האישה הראשונה בתפקיד הרם.

נשים חושבות כמה צעדים קדימה, וזכרות שהתינוק צריך לאכול גם לפני שהוא בוכה, שצריך לעשות לילד חיסון, להזמין לו תחפושת בפורים כבר בט"ו בשבט ולהחליף בארון את בגדי החורף ואת השמיכות – בזמן שהגבר רק רוצה שייתנו לו לראות טלוויזיה בשקט. אם זה היה תלוי בו, הוא היה נשאר לישון עם הפוך חורפי גם באוגוסט, סתם בשביל לחסוך את הטרחה של לטפס לארון האחסון. לנשים לא יורד המסך כל כך מהר ואוּטם אותן ולא מתנפח להן וריד בצוואר – אלא אם כן הבעל ממש מעצבן.

גברים עושים המון רוח, אבל בעיי

קר כדי לעשות רושם על נשים – מה שייחוס מאיתנו עם נשים מנהיגות. הגברים הולכים מכות, משתוללים באצטדיוני כדורגל ושורפים את המועדון כאילו זה לא משהו שהיה אמור לעבור מהעולם אחרי המערכון של הגשש. לעומתם, תראו איך נשים מתכנסות יחד ביום האישה בסנדראות העצמה נשית לשלושה ימים של ויפא־סנה וחוקנים בגליל. גם אם הן ישתו קצת יותר מדי, הן תמיד יישארו מנומסות, חברות אחת של השנייה וישירו באוטובוס בדרך חזרה שירי אהבה ושלווה.

אצל גברים שנוסעים ביחד לחופש יש בהחלט מצב שאחרי כמה בירות יעופו כיסאות כתר פלסטיק לעבר קבוצת גברים אחרת או הערות מעליבות לעבר נשים. אני רואה את הנשים בחוג פילאטיס, עדינות ומטופחות

בזמן שהגברים בוירת האיגרוף בועטים אחד לשני בראש ומזיעים את עצמם לדעת כמו חזירים.

משום מה, עד היום לא קמה מפלגת נשים. זה חבל, כי זו היתה יכולה להיות הזדמנות נהדרת מבחינתן להפסיק את אפליית השכר ואת האלימות נגד נשים, ושכמעט לנשים מוכות יגורו דווקא הגברים המכים.

נשים הן 50 אחוז מהאוכלוסייה, מה שאומר שאין להן שום בעיה לייצר פה מפלגת שלטון ואז הן יקבעו כמה גברים יקבלו תיקים בממשלה – ולא להפך. חוץ מזה, הממשלה הזו תשרד לא רק את הנורמות הפוליטיות, אלא גם את אלה האסתטיות. תסרוקות כמו של שמחה רוטמן, למשל, לא תעבור בממשלת הנשים ותוצא מחוץ לחוק, שייאכף אגב על ידי משטרת האופנה. ☹

yairn@israelhayom.co.il

פחות מזה של מנכ"ליות משרדים ממשלתיים. בכנסת, בישיבה האחרונה של הוועדה לקידום מעמד האישה, אמר ח"כ אלי דלאל מהליכוד לח"כ נעמה לזימי מהעבודה "תשתקי כשאני מדבר", משפט שקצת מעקר את נחיצות הוועדה. אני מאוד מקווה שזה לא טקסט שהוגה הדעות הנ"ל מרבה להגיד בבית, ובכל מקרה אם אני הייתי משמיע אותו אצלי בבית כבר היה עף לכיווני כפכף או מתקדם לעברי מעמד – מכיוון האישה.

כגבר הנשוי לאישה, אב לשלוש בנות ומעריץ גדול של המין הנשי, אני מאמין שהתשובה לאמירות כאלה צריכה להגיע בבחירות הבאות, ושהפתרון לפילוג ולפלונטר יגיע ברמות מפלגה של נשים. גברים, בואו נודה על האמת, לא רק שבלי נשים לא היינו נולדים, אנחנו גם לא ממש מסוגי

חג החירות מתקרב, ומרוב דיונים על הסערה

המשפטית כמעט לא שמנו לב שאושר בקריאה טרומית חוק החמץ, שאוסר הכנסת חמץ בפסח לבתי חולים. הייעוץ המשפטי לממשלה הודיע שיתנגד להצעת החוק, ולא בגלל חיבה לפיתות אלא מכיוון ש"ההצעה מעוררת קשיים חוקתיים ניכרים", ו"יש לבחון יחד עם משרדי הממשלה פתרונות חלופיים". לא ברור לי עדיין מתי בדיוק ייכנסו התקנות החדשות לתוקף, האם כשזה יקרה המאבטחים בכניסה לבתי החולים ישאלו "יש עליך נשק?", לצד "יש עליך לאפה?", יחטטו לנו בתיקים ויברקו את העוגיות שימצאו שם בחמצומטר כדי לוודא שהן באמת מקוקוס, והאם מאבטחים לא יהודים יקבלו היתר מיוחד מח"כ גפני לטעום מהעוגייה החשודה כדי לוודא שהיא כשרה לפסח?

ומה עושים במקרה סבוך יותר, של מצה כשרה, שבהמ"שך היום הונחו עליה פרוסת גבינה ופרוסת נקניק ביחד? איך אנחנו מונעים את החרפה הזו, והאם לרופא בשרי מותר לעשות משטח גרון לפציינט חלבי? ויש עוד דילמות – האם לרופא מותר יהיה לתת מרשם מיוחד לחמץ, למשל באגט רפואי? האם מותר יהיה להכניס בשר למחלקת לקת יולדות שבו מתבצעת הנקה בחלב אם? והאם הרשויות הביאו בחשבון שהמצאות החדשה תעורר תיירות מרפא הפוכה – חולים ישראלים שיטוסו לבתי חולים לא כשרים בעולם בתקופת הפסח?

האם יכול להיווצר מצב שחולים יתאפקו עם כאבי אפנדיציטי רק כדי שלא ייאצו לאכול פיתות מקמח מצה בזמן האשפוז, עניין שעלול לדרדר אותם לאשפוז נוסף בגין סתימת קיבה, והאם יהיה נכון להחליף בתקופת הפסח את שם בית החולים לאסף האופה?

על פי החוקים המסתמנים, יש סיכוי טוב שבעתיד יתינוספו חוקים נוספים, כולל הפרדה מגדרית כבר בשלב הפגייה, פגים ופגות בנפרד, כשהפגות בחלק האחורי של האינקובטור, בתי החולים שלנו מלאים רופאים ואחיות שאינם יהודים, שיצטרפו על פי החוק החדש לאכול מצות ולא לחם. זה נכון שיש בזה מן הכפייה, אבל שיבואו קצת לקראתנו, מה יש? אנחנו כבר שנים אוכלים פיתות רק כדי לתת לבני דודינו הרגשה טובה, ולא מתלוננים על זה. אם הייתי השר לביטחון לאומי, הייתי מקצה מטעם המשטרה כלבי גישוש משדות התעופה וממעברי גבול ושולח אותם להתאמן, נוסף על מומחיותם בסמים וביחומרי נפץ, בזיהוי פיתות. שהם ירחו את התיקים של הרופאים, האחיות, הסניטרים והמבקרים בבתי החולים, או שישתמשו בכלבי גישוש שיאומנו לאתר חמץ (רק שלא יהיו כלבים מסוג בייגלה, שהם כמובן חמץ בעצמם).

אני בטוח שמכונות הרנטגן, האולטרה־סאונד וה־MRI יכולות בקלות יחסית לעבור הסבה לגלאי חמץ, שיוצבו בכניסה לבתי החולים כדי לוודא שאף מבקר לא מבריח לאפה במעיל או פולה נעל. נכון ששינוי הייעוד הזה עשוי להקשות מעט את הבדיקות הרפואיות שמבצעים המכשירים היקרים האלה בימים רגילים, אבל מה זה גילוי מוקדם של סרטן לעומת איתור פרוסת לחם בתיק? נכון שפיקוח נפש דוחה שבת, אבל האם הוא דוחה עוגיית קוקוס?

קולה של אמא

המתח הפוליטי בין שמאל לימין, ערבים ויהודים וחילונים ודתיים מייצר לנו בעיות גדולות, וגם קואליציות משונות שמקשות מאוד על הכנסת והממשלה לתפקד. מה שקצת פחות חזק כרגע אצל הפוליטיקאים שלנו הוא מעמד האישה, ובממשלה הנוכחית יש מספר נמוך במיוחד של נשים, ועוד

צילום: Gettyimages

לים לתפקד בלעדיו. ואם זה המצב בבית, למה שלא ניישם אותו גם במדינה? למרות העובדה שיש מי שחושב שגם היום מי שמנהלת בפועל את המדינה ואת הממשלה היא אישה, באופן רשמי הנשים סובלות מתתייצוג, גברים מחזיקים כמעט בכל התיפקידים הציבוריים הבכירים – ותראו איך זה נראה. כמגזר העסקי יש נשים מצוינות שמנהלות חברות, ארגונים ועמותות ועושות עבודה נהדרת.

כפוליטיקה, לעומת זאת, הגברים מנהלים את העסק כבר הרבה זמן, ולפי המצב במדינה קשה להגיד שהסידור הזה מוכיח את עצמו. הגיע הזמן לתת לנשים את המפתחות ולאפשר להן לנהל את זה בדרך שלהן. תראו כמה מאורגנת, שקטה ואסתיטית היא מחאת הנשים בסגנון הסדרה "סיפוריה של שפחה" – שעושה קבוצה אימפלגתית של נשים מכל המגזרים: חילונית,